

עמ"י 36509/06/24 - יולנדה יבור (בעמ"י 24-06-36509) 2. תומר כרמלי (בעמ"י 24-06-37732) 3. עמרי דינו ואח'... נגד משטרת ישראל/חדרה ואח'...

בית המשפט המחוזי בחיפה

20 יוני 2024

עמ"י 36509-06-24

עמ"י 37732-06-24

בפני כב' הנשיא רון שפירא
עוררים

1. יולנדה יבור ()
2. תומר כרמלי (בעמ"י 36509-06-24)
3. עמרי דינו (בעמ"י 37732-06-24)
4. ג'וש הרץ (בעמ"י 37732-06-24)
- 3 בעמ"י (37732-06-24) כולם ע"י ב"כ עו"ד אורית שלו

נגד
משיבה
משטרת ישראל/חדרה

החלטה

הרקע להליכי המעצר בבית משפט קמא ולהגשת העררים:

לפני שני עררים על החלטה שניתנה על ידי בימ"ש השלום בחיפה (כב' סגנית הנשיאה, השופטת אביגיל זכריה), ביום 15.06.24 בתיקי בש"ע 29376-06-24, בש"ע 29382-06-24 ובש"ע 29383-06-24, בהם דן באופן מאוחד, במסגרתה שוחררו העוררים ממעצרם לבקשת היחידה החוקרת, אך הורחקו מהעיר קיסריה עד ליום 21.06.24 בשעה 11:00; נאסר עליהם ליצור קשר זה עם זה או עם מעורבים אחרים באירוע למשך אותו פרק זמן; התייצבות להמשך חקירה ככל שיידרשו; וחתימה על התחייבות כספית בסך 4,000 ₪. העוררים מבקשים לקבוע כי נעצרו שלא כדין ולבטל כליל את התנאים המגבילים שהוטלו עליהם.

העוררת בעמ"י 36509-06-24 ושלושת העוררים בעמ"י 37732-06-24 השתתפו בהפגנת מחאה הקוראת להחזרת החטופים והחלפת הממשלה. ההפגנה התקיימה ביום 14.06.24 (יום שישי בשבוע), בשעות הערב המאוחרות, בקיסריה בקרבת ביתו של ראש הממשלה. לקראת השעה 22:30 הגיעו למקום שוטרים אשר טענו שהמפגינים מקימים רעש בניגוד לחוק ודרשו להשתיק את ההפגנה. העוררת והעוררים נעצרו בחשד לביצוע עבירות של רעש באמצעות מכשיר קול (מגאפון), השתתפות בהתקהלות אסורה והקמת רעש או הפרעת מנוחת הציבור. עילות המעצר שפורטו הן שיבוש הליכי חקירה וסיכון בטחונו של הציבור.

העוררת נחקרה כשעה וחצי לאחר חצות והעוררים נחקרו בשעות הבוקר המוקדמות לאחר ששהו במעצר מספר שעות. כל העוררים אף הועברו לבית מעצר קישון אך לאחר שקילה מחודשת על ידי גורמי הפיקוח הוחלט להורות על שחרורם.

בתנאים. העוררים סירבו לחתום על התנאים, הכוללים הרחקה מקיסריה. לכן הוגשו תיקי הבש"ע לבימ"ש קמא.

המשיבה טענה כי עילת המעצר היא סיכון ביטחון הציבור וכן עילת השיבוש, אך ניתן לאיין בתנאים שהתבקשו. ב"כ העוררים טענה כי המעצר היה בלתי חוקי שכן לא הייתה עילת מעצר. נטען כי העוררים הובאו לבית מעצר קישון בלילה והוחלט לשחררם לאחר שלא נעשו כלל פעולות חקירה פרט לחקירת העוררים שהייתה יכולה להתבצע מיד עם הגיעם לתחנת המשטרה. ב"כ העוררים ביקשה לשחררם ללא תנאים.

בימ"ש קמא קבע כי קיים חשד סביר שהעוררים עברו את העבירות המיוחסות להם. כן נדחתה טענת העוררים בדבר מעצר לא חוקי. עם זאת בנסיבות העניין נקבע כי לא קיימת עילת מעצר המחייבת את המשך החזקת העוררים במעצר מאחורי סורג ובריאח ובימ"ש קמא נעתר לבקשת היחידה החוקרת להורות על שחרורם בתנאים מגבילים הכוללים הרחקה מקיסריה עד ליום 21.06.24 שעה 11.00; איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים; התייצבות להמשך חקירה ככל שיידרשו; וחתימה על התחייבות כספית בסך ₪ 4,000. נגד החלטה זו הוגשו העררים.

עיקרי טענות ב"כ הצדדים:

העוררים טוענים, באמצעות ב"כ, כי הם אנשים נורמטיביים אשר קיימו מחאה חוקית בשטח פתוח בעיר קיסריה ונעצרו שלא כדין. על כן, נטען כי יש לבטל את התנאים המגבילים שהוטלו עליהם. עוד נטען כי העוררים לא הפגינו בשעות המנוחה בהן חל איסור להקים רעש. נטען כי לא נעשה שימוש במד רעש על מנת למדוד את עוצמת הרעש ולקבוע אם מדובר ברעש בלתי סביר. לכן אין ראיות לכך שהעוררים הקימו רעש בלתי סביר בניגוד לחוק. עוד נטען כי גם אם ימצא כי יש חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות על פי החשד לעוררים, אין הדבר מקים עילה למעצר.

נטען כי מדובר בעבירות שאינן חמורות ושאין מגלמות סכנה לביטחון הציבור. כן נטען כי מדובר בחקירה פשוטה שהתקדמה ללא שום קושי וכלל לא ניתנת לשיבוש. נטען כי בימ"ש קמא התעלם משאלת קיומה של עילת מעצר, כלל לא דן בנושא ובכל זאת קבע כי אין בסיס לטענת ההגנה שמדובר במעצר לא חוקי. נטען כי מעצר מפגנים מאחורי סורג ובריאח בחשד כי ביצעו עבירות רעש הינו מהלך חמור ונפסד הפוגע בזכויות אדם וראוי לגינוי.

עוד נטען כי קצין המשטרה החליט על המעצר מבלי לשמוע את דברי הסניגור ששהה בתחנת המשטרה עד השעות הקטנות של הלילה ומבלי שניתנה לעצורים ההזדמנות לפגוש אותו. ובאופן זה הופר החוק ונפגעו זכויות העוררים. נטען כי החלטת המשיבה לשחרר את העוררים בתנאים מגבילים למחרת היום, בלא שבוצעו פעולות חקירה נוספות ובלא שחל שינוי בנתונים, מחזקת את הטענה כי לא היה צידוק למעצר מלכתחילה. נטען כי העוררים לא ביצעו שום עבירה ולא הייתה עילה למעצרו ולכן היה ראוי לשחררם ללא שום תנאי ולהימנע מהטלת תנאים מגבילים המגלמים פגיעה אסורה בזכויות יסוד שלהם. נטען כי התנאי המגביל המרחיק את העוררים מקיסריה נועד רק בשביל להגביל את יכולתם של העוררים להשתתף בהפגנה הבאה במקום ולפגוע בזכויות יסוד שלהם לחופש הביטוי וחירות ההפגנה.

המשיבה טוענת כי העוררים נעצרו כדין לאחר שסירבו לשמוע להוראות השוטרים ולהפסיק את ההפגנה הבלתי חוקית. נטען כי העוררים הקימו רעש בלתי סביר בשישי בלילה בסביבת מגורים. עילות המעצר הן סיכון ביטחון הציבור ושיבוש

הליכי חקירה. לאחר שנחקרו העוררים ולאחר שקילה מחודשת על ידי גורמי הפיקוח הוחלט להורות על שחרורם בתנאים. העוררים סירבו לחתום על התנאים, הכוללים הרחקה מקיסריה. לכן הוגשו תיקי הבש"ע לבימ"ש קמא כאשר המשיבה טענה כי עילת המעצר היא סיכון ביטחון הציבור וכן עילת השיבוש, אך ניתן לאיין בתנאים שהתבקשו. נטען כי לעוררים אמנם אין הרשעות קודמות אך הם נעצרו מספר פעמים בחשד לביצוע עבירות דומות ועניין הגשת כתבי אישום נגדם נשקל כעת על ידי גורמי התביעה. נטען כי יש לאזן בין זכות המחאה לבין זכויות אחרות.

במקרה זה הייתה התקהלות והקמת רעש באמצעות מכשירים בסביבת מגורים. לכן הקצין הממונה מצא לנכון להכריז על ההפגנה כלא חוקית. ולאחר שהמפגינים לא צייתו להוראות הקצין קם הצורך לעצרום. נעצרו אלה שזוהו כמנהיגי המחאה וזאת על מנת לנטרל את ההפגנה הבלתי חוקית ולהפסיק את ביצוע העבירות.

דין והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת החומר שהוגש לעיוני, הגעתי למסקנה כי יש לקבל את העררים, באופן חלקי, כפי שיפורט בהמשך.

הערות רקע והמסגרת המשפטית:

בטרם אפרט נימוקי ראוי להעיר מספר הערות בנוגע לנסיבות האירוע בגינו נעצרו ונחקרו העוררים.

מדובר בהפגנה. בכל הנוגע לעצם הזכות להפגין, כפי שנקבע בפסיקה עניפה, אתייחס בהמשך. ואולם במקרה הנוכחי עיקר הטענה והעילה למעורבות השוטרים בהפסקת ההפגנה הייתה על מטרד רעש. לא ברור האם התלונה על מטרד הרעש, ככל שהייתה תלונה, הגיעה ממי מתושבי קיסריה שמתגורר בסביבה ואינו ממלא כל תפקיד שלטוני, ויתכן שרעשי ההפגנה אכן מפריעים בשגרת חייו, או מגורם שלטוני או גורם אחר המעורב ומקורב לפעילות השלטונית נשוא ההפגנה.

כפי שיפורט בהמשך, בהתאם להלכה הפסוקה, המשפט מכיר ברמה סבירה של מטרד הנגרמת מכל הפגנה ורואה בכך כורח של מציאות לשם שמירה על הדמוקרטיה. הדבר נכון כלפי כלל הציבור, לא כל שכן בנוגע לגורם השלטוני שההפגנה נוגעת לאופן מילוי תפקידו. לגישתי, יש לראות כחלק בלתי נפרד מתפקידו של נבחר ציבור את ההכרה בזכות אותו ציבור להביע עמדה בנוגע להחלטותיו ותפקודו השלטוני וכפועל יוצא החלת המטרד הנלווה (בין אם ההפגנה מופנית נגד פעילותו השלטונית ובין אם הפגנת תמיכה). מכאן גם, לגישתי, מידת הצידוק להתערבות משטרתית והגבלת ההפגנה והאיזון הנדרש, בהתייחס, בין מכלול הנתונים, גם לגורם שיזם את התלונה על קיום ההפגנה וזימון המשטרה (כחלק ממכלול נתונים).

הזכות להפגין, תוך מודעות שהדבר גורם למטרד ולהגבלות כאלו ואחרות גם לציבור רחב שאין לו עניין בהפגנה, אינה בלתי מוגבלת. יש לאזן בין זכות המפגינים ובין זכותם של אחרים לניהול שגרת חייהם ללא הפרעה. המשטרה אמונה, בין היתר, על שמירת האיזון. זאת מעבר לתפקיד המשטרה לאפשר קיומה של הפגנה, ביחד עם הגבלות נדרשות, ולהגן על זכויות ושלום כלל הציבור: זה שמפגין וזה שדעותיו ועמדותיו שונות ואולי אף מתנגד לעצם קיום ההפגנה.

מכאן שאין בסיס לטענה ואין מקום ליצור מצב או תחושה, ולו למראית עין, של "משטרה נגד מפגינים". **נדגיש כי המשטרה אינה "נגד" מפגינים ויעודה הוא שמירה על כלל הציבור, על המפגינים ועל אלו שאינם מפגינים, ועל אכיפת החוק.** במשטרת ישראל משרתים שוטרים מכל העדות והדתות, מהעיר ומהכפר ומכל הקהילות המרכיבות את הרקמה האנושית של אוכלוסיית אזרחי מדינת ישראל. מן הסתם יש בין השוטרים כאלו שדעותיהם תומכות במפגינים או מסתייגות מהם. אלא שלשוטרים אסור לנקוט עמדה או להיות מושפעים באופן מילוי תפקידם מקו או עמדה פוליטית. **כל שוטר, מהמפכ"ל ועד אחרון השוטרים, כפוף אך ורק להוראות פקודת המשטרה וחוקי מדינת ישראל, כפי שפורשו ע"י בתי המשפט. במישור קבלת החלטות כפוף השוטר שבזירה לדרג הפיקודי במשטרה.** על המפגינים לפעול תוך ידיעה שהשוטרים שבשטח והמשטרה כולה אינם "נגדם". **חובת המפגינים לציית להוראות החוק. חובת המשטרה לאכוף את החוק.**

טוב יעשו המפגינים אם יתאמו את פעילותם, מעבר להיבט הנובע מהצורך להסדיר רישוי להפגנה, עם אנשי המשטרה. כאמור, **למשטרה חובה כפולה: לאפשר את ההפגנה, בכפוף להוראות החוק ומגבלות קיימות, ולהגן על שלום המפגינים, כל זאת ביחד עם החובה למנוע פגיעה באחרים ושיבוש שגרת חייהם ובכפוף להוראות החוק ופסיקת בתי המשפט שקבעו, כפי שיפורט בהמשך, שחשיבות חופש ההפגנה מחייבת לעיתים, במקרים המתאימים, גם הפרעה מידתית לסדר הציבורי.**

המעצר שבוצע על רקע נתוני הזירה והראיות שבפני:

מכאן אתייחס לסוגיית תשתית הראיות לביצוע עבירה ע"י המפגינים, עבירה שלכאורה היוותה את הבסיס להתערבות המשטרה בעצם קיום ההפגנה. עיקר העילה לפעילות המשטרתית הייתה טענה למפגע רעש שנגרם כתוצאה מההפגנה. השאלה העיקרית, אם כן, היא האם קיימת תשתית ראיות מספיקה, לכאורה בשלב זה של אירוע מתגלגל, לקיומו של מפגע רעש החורג מהמותר. המשטרה הגישה לבית המשפט דו"ח מדידות רעש שבוצע על ידי בוחן רעש ממדור הגנת הסביבה. בדו"ח צוין כי המדידה בוצעה לבקשת מרחב עירון ולא נעשתה על פי תקנות רעש בלתי סביר, אלא להדגמה של הרעש מהמכשיר שנבחן במרחקים שונים. מדובר בדו"ח הנושא תאריך 28/03/2024 ומצוין בו **שהמדידות נערכו בתאריך 27/03/24.**

לא ברור מתוצאות המדידות האם מדובר ברעש בלתי סביר ואף מצוין בדו"ח, כאמור, כי במדידות אלו לא נבדק רעש בלתי סביר בהתאם לתקנות. בסיכום הדו"ח נכתב כי הרעש הנפלט מהמכשיר שנבדק הוא רעש חזק בכל אחד מהמרחקים שנבדקו. במרחקים קרובים יותר הרעש שמפיק המכשיר אף עלול להזיק. עוד נרשם כי עמידה ליד המכשיר מחייבת הצטיידות במגיני אוזניים, ושמירת מרחק בטוח מהמכשיר.

כן צוין כי עוצמת המכשיר בשילוב סוג הצליל המופק ממנו (אזעקה) עשוי לזרוע תבהלה. עם זאת לא הובהר האם במקרה הנוכחי קיימת זהות בין אותו מכשיר שנבדק ובין אמצעים ששימשו את המפגינים באירוע נשוא החלטה זו. (יוער עוד כי לא כל העוררים שנעצרו עשו שימוש באותו מכשיר. מהראיות שהוצגו לעיוני לפחות אחד מהם תופף על תוף). **לא ברור גם ולא הוצגו ראיות ברורות האם, בנתוני המרחק בין בתי תושבים ובין מוקד יצירת הרעש ומיקום**

המערערים ואותו מכשיר, העוצמה עולה על המותר ועלולה לגרום לנזק. מכאן שלכאורה קיים חסר ראייתי לבסס את יסודות העבירה שבגינה ננקטו הפעולות ע"י המשטרה, לרבות הליכי המעצר.

גם בהנחה שבית המשפט מקבל את גרסת המשיבה ואת הראיות, שכאמור אינן מספקות לגישתי, וקובע כי עמדת המשטרה נתמכת בראיות לכאורה שהוצגו, וגם אם בעת שהגיעו השוטרים לפזר את ההפגנה הם הודיעו למפגינים כי מדובר בהפגנה בלתי חוקית והמפגינים בכל זאת לא צייתו להוראות הקצין, עדיין מתעוררת התהיה האם קם הצורך וצידוק לעצור מספר מפגינים שזוהו כמארגני ומובילי המחאה, ולא דווקא כמחוללי הרעש העיקריים. קיים ספק האם ניתן ליחס לכל אחד מהעוררים את העבירה של הקמת רעש בניגוד לתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש) תשנ"ג - 1992.

יער עוד כי מחומר הראיות לא ברור כיצד זוהו דווקא ארבעת העוררים כ"מובילי המחאה", הגם ש"התואר", לכשעצמו, אינו בגדר של עבירה. גם בהנחה שנקבל את הטענה כי היה צורך בביצוע מעצר לשם הרחקת המפגינים מזירת ההפגנה, גם אז לא הוצג בפני בית המשפט נימוק להמשך מעצרו של העוררים לאחר חקירתם. בנסיבות העניין, ניתן היה להביאם לתחנת המשטרה, לחקורם ולשחררם בתנאים מגבילים. לא ברור מה הייתה עילת המעצר מעבר להרחקת המפגינים מזירת ההפגנה ומדוע, בנסיבות כפי שתוארו, המשיכה המשיבה להחזיק בעוררים במעצר ואף העבירה אותם, לאחר סיום פעולות החקירה, לבית מעצר קישון.

כפי שצוין לאחרונה גם במסגרת עמ"י 62236-05-24 + עמ"י 62754-05-24 של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט אבי לוי, סגן נשיא), החלטה מיום 26.05.24, מעצר איננו בגדר מקדמה על חשבון העונש והוא איננו כלי להעברת מסרים מרתיעים והוא בוודאי אינו כלי להרתעה מפני שימוש בזכויות יסוד של אזרחים במדינה. כמו כן, אין מקום להגביל את זכות ההפגנה כחלק מתנאי שחרור ממעצר.

נבהיר ונדגיש כי חופש הביטוי וחופש ההפגנה אינם זכויות מוחלטות וקיימות מגבלות גם למימוש זכויות אלו. כפי שנפסק לאחרונה בבג"ץ 5936/23 ח"כ יצחק וסרלאוף נ' היועצת המשפטית לממשלה (30.05.2024):

"אין חולק כי לצד חשיבותה ומעמדה הרם של זכות ההפגנה, הרי שגם זכות זו, ככל זכויות היסוד, איננה זכות מוחלטת (בג"ץ 148/79 סער נ' שר הפנים והמשטרה, פ"ד לד(2) 169, 171-170 (1979)). נוכח חשיבותה של הזכות להפגין התפתחו לאורך השנים אמות מידה מחמירות לבחינת האיזון שבין הזכות להפגין ובין זכויות אחרות, ונקבע כי רק מקום שבו מתקיימת ודאות קרובה לפגיעה קשה בסדר הציבורי או בשלום הציבור ניתן יהיה להגבילה (בג"ץ 5078/20 פדידה נ' משטרת ישראל, פסקה 21 [נבו] (19.8.2020); בג"ץ 4712/96 סיעת מרצ נ' מפקד מחוז ירושלים, פ"ד נ(2) 822, 829-828 (1996)). מימושה האפקטיבי של הזכות להפגין טומן בחובו גם מידה מסוימת של פגיעה בשגרת החיים ובסדר הציבורי התקין, ופגיעה זו היא חלק אינהרנטי במימוש הזכות (בג"ץ 6536/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' משטרת ישראל, פסקאות 13-14 לפסק דינו של השופט י' דנציגר [נבו] (8.10.2017)). קיומן של הפגנות "עלול לפגוע בחיי השגרה של האדם, בנגישותו ממקום למקום, בתכניות ארועים או עבודה שתיכנן מבעוד יום, ואף בארועים מיוחדים

**שנערך להם זמן רב קודם לכן" ומדובר ב"מחיר שנדרש לשלמו כדי לזכות בחיים בחברה דמוקרטית"
(בג"ץ 5346/07 ברדנשטיין נ' משטרת ישראל, פסקאות 8, 9 [נבו] (19.6.2007)).**

כאשר מפגינים פועלים בניגוד לחוק וקם חשד לביצוע עבירות, ניתן לחקור זאת ובמקרים מתאימים להעמיד לדין. אלא שעצם ביצוע עבירה וקיומן של ראיות לכאורה לביצוע עבירה ואף להגשת כתב אישום אינו מקים, בהכרח, עילת מעצר. עילות המעצר הן, בתמצית, מסוכנות, חשש לשיבוש החקירה ולהמלטות מאימת הדין וצרכי חקירה מיוחדים. במקרה שבפני לא ברור כלל מה הייתה עילת המעצר, ובעיקר לאחר קיום החקירה הראשונית וגביית העדויות בתחנת המשטרה [לעניין ההכרח בקיומה של עילת מעצר לשם ביצוע מעצר או המשך החזקת חשוד במעצר ראו בספר: **הליכי מעצר - מורה נבוכים** (מהד' שלישית, הוצאת נבו, 20.6.2023) עמ' 47 - 54]. אוסיף עוד כי לא ברור על איזה בסיס נקבע כי המערערים הם "מנהיגי ההפגנה/המפגינים", וכפועל יוצא מהווים באישותם מוקדי סיכון מוגבר המבסס עילת מעצר, בעיקר לאחר גביית עדותם בתחנת המשטרה.

אדגיש כי במקרה שבפני לא ניתן לקבוע, בשלב דיוני זה, כי המעצר הראשוני היה בלתי חוקי. שכן קיימות ראיות לכאורה לגרסת המשיבה לפיה העוררים סירבו להפסיק את ההפגנה ולהתפנות מהמקום. על כן, בנסיבות העניין, לא ניתן לקבוע כי המעצר הראשוני של העוררים, בזירת העבירה ועד להרחקתם ממנה, היה בלתי חוקי כנטען בעררים. עם זאת, כאמור, ניתן היה לעצור את העוררים, להביאם לתחנת המשטרה ולחקרם מיד ולשחררם בתנאים לאחר גביית עדותם.

אינני סבור כי התקיימו עילות להמשך החזקתם של העוררים במעצר לאחר הרחקתם מהזירה וחקירתם הראשונית. לא מצאתי כי העוררים מסכנים את ביטחון הציבור באופן שחייב המשך החזקתם במעצר. ונזכיר כי עד כמה שידוע לבית המשפט (ולא נטען אחרת) לא מדובר בעבריינים או בחברי ארגון פשיעה אלא באזרחים שומרי חוק שיצאו למימוש זכותם להפגין. מכאן שעצם מעצרם, ובעיקר לאחר שנחקרו ומסרו גרסה, מחייב עילה מוצקה. **כזאת אין בפני.**

מעבר לאמור, ומעבר לתשתית הראיות הבעייתית והחסרה, כפי שפורט לעיל, והראיה הטובה ביותר להעדר עילת מעצר לאחר גביית העדות הראשונית היא שהגם שלא שונה דבר ותשתית העובדות והראיות נותרו ללא שינוי, הרי שלאחר שקילה נוספת הוחלט לשחרר את העוררים בתנאים (אלא שהעוררים סירבו לחתום על תנאים אלה). לא נמסר כל הסבר מה השתנה בין הצידוק למעצר בשעות הלילה ובין ההחלטה לשחרר בשעות מאוחרות יותר של הבוקר. ואם לא השתנה דבר, כעולה מהנתונים שהוצגו בפני, הרי שניתן היה לבצע את השחרור עוד בשעות הלילה ולהמנע ממעצר של שעות והעברת העצורים לבית מעצר קישון. כך גם אינני סבור כי הייתה קיימת עילת שיבוש לאחר שהעוררים נחקרו, אך גם אם הייתה קיימת עילה כזאת ניתן היה לאיינה בתנאים הכוללים איסור יצירת קשר בין העוררים וכדומה, עד לסיום החקירה.

יצוין לעניין זה כי כלל לא ברור, לעת הזאת, אם בכוונת גורמי התביעה והפרקליטות להגיש כתבי אישום ולהעמיד את העוררים לדין בגין המעשים, כך גם על פי גרסת ב"כ המשיבה בדיון שהתקיים לפני. בנסיבות אלו, אינני סבור כי התקיימה הצדקה בהמשך החזקת העוררים במעצר לאחר חקירתם הראשונית בליל האירוע והיה מקום לשחררם ממעצר, גם אם בתנאים מגבילים.

בכל הנוגע לתנאים המגבילים אני סבור כי אין מקום להמשיך ולהגביל את העוררים כפי שנקבע בהחלטת בימ"ש קמא. נראה כי כל מטרת ההגבלה, שעניינה הרחקת העוררים מקיסריה, וכן ההגבלה שעניינה איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים, הינה מניעת השתתפות בהפגנות נוספות באותו מקום. הליך המעצר לא נועד על מנת להרתיע מפני ביצוע פעולה שהיא, לכשעצמה, חוקית תוך שימוש בזכויות יסוד, כאמור לעיל. ונבהיר: עצם ההפגנה, ככל שהיא מוסדרת בהתאם לחוק, היא פעולה חוקית. כפי שצוין, בבג"ץ 5936/23 הנ"ל, מימוש הזכות להפגין עלול לפגוע בחיי השגרה, אך מדובר במחיר שיש לשלמו על מנת לקיים חיים בחברה דמוקרטית.

בכל מקרה ההגבלה של הרחקה מקיסריה הוטלה עד ליום 21.06.24 בשעות הצהריים ולא מצאתי בכך כל טעם פרט להרחקת העוררים מהפגנה שככל הנראה צפויה להתקיים ביום 20.06.24 בשעות הערב. כך גם לא מצאתי טעם בהמשך האיסור ליצירת קשר עם מי מהמעורבים כאשר ככל הנראה החקירה הסתיימה ולא ננקטו פעולות חקירה נוספות מעבר לאלה שכבר בוצעו במהלך מעצרו של העוררים. על כן, אינני מוצא עילה, טעם ובסיס חוקי בהשאת התנאים המגבילים על כנם.

סיכום:

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, העררים מתקבלים.

נקבע כי גם אם הייתה עילה למעצרו של העוררים בזירה והבאתם לתחנת המשטרה, לא היה מקום בהמשך מעצרו של העוררים לאחר חקירתם. היה מן הראוי היה לבצע את החקירה בהקדם מיד לאחר מעצרו ולשחררו מיד לאחר גביית עדותם בתחנת המשטרה. עם זאת אדגיש כי בהתחשב בעומס המוטל על המשטרה והחוקרים, הידוע היטב לבית משפט זה, ובהעדר נתונים על כוח האדם שהיה זמין בתחנת המשטרה בליל האירוע, אינני מביע ביקורת על מועד ביצוע החקירות והזמן שחלף מעת הגעת העצורים לתחנה ועד שבוצעה והושלמה החקירה לכל אחד מהם.

בסיכומי של דבר, בשים לב לאמור לעיל, ומאחר ועצם המעצר כבר חלף, אני קובע כי לאחר סיום גביית העדות המשך המעצר לא היה עוד חוקי. כפועל יוצא מהאמור אני מורה על ביטול התנאים המגבילים שעליהם הורה בימ"ש קמא כתנאי לשחרור.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"ד, 20 יוני 2024, במעמד העוררים וב"כ הצדדים.

רון שפירא, נשיא